

www.markosmukov.com

Марко Смуков
ΠΟΡΥΚΕ

www.markosmukov.com

Издавач:

Издавачко графичко предузеће „Прометеј“
Београд, Прве пруге 43
Телефон: 011/ 31-943-70
Тел./факс: 011/ 2604-751
E-mail: info@prometej-beograd.rs
Web site: www.prometej-beograd.rs

За издавача:

Боривоје Ушћумлић, инж.

Уредник и рецензент:

Коста Димитријевић

Технички уредник:

Бојан Ушћумлић, инж.

Насловна сѝрана:

Милан Босић

Компјутерска обрада:

Татјана Стојковић

Тираж: 500

ISBN 978-86-87971-51-6

Штампа:

„Прометеј“, Београд

www.markosmukov.com

Марко Смуков

ПОРУКЕ

Београд, 2014.

www.markosmukov.com

Copyright © by Smukov Marko

Copyright © за Србију „Прометеј“, Београд

ISBN 978-86-87971-51-6

www.markosmukov.com

I

СТИХОВИ

www.markosmukov.com

Само поруке

Не пишем песме, пишем поруке,
Кратке, јасне, као муње бљесак,
Дођу тихо, навиру без муке,
Не прати их грмљавине тресак,
Да шапатам скромног мислиоца,
Обрадују свога читаоца.

Краће

Речи, речи, комарци зујави,
Премрачише битисања зраке,
Никог кратком причом да се јави,
Да сажето представи јунаке,
Који љубе на речима шкрти,
Пркосећи животу и смрти.

Крај тунела

Једног дана сунце заћи неће,
Потећи ће нектар, мед и млеко,
Мрзитељи злобни изумреће,
Време мрака остаће далеко,
Глупаци ће изгубити моћ,
Да нас врате у олујну ноћ.

Бескрај

Наш је живот кривудава река,
Да пресуши неће, ни да стане,
Кроз врлети и мноштво препрека,
Порушиће насипе и бране,
Неумитно бесмртности хрли,
Са бескрајем морским да се грли...

Пливач

Обала је спаса у магли далеко,
Бескрајни океан разјапио ждрело,
Напушта ме нада да ме чека неко,
Док бучни таласи певају опело,
Понестаје снаге назад да се вратим,
Плутам. Не пристајем свој живот да скратим.

Бивши

Управо се из наркозе будим,
Гледам слике сваковрсних боја,
Баш је сјајно кад тако полудим,
Па се питам која ли је моја,
Никад себе препознати нећу,
Док сви бивши крај мене пролећу,
Свако своју да сустигне срећу...

Искушења

Ведре мисли шаљем на све стране,
Сретните их са добродошлицом,
Мог живота још зелене гране,
Поведу ме некад странпутицом,
Па учиним и што не бих смео,
Јер животу нисам одолео.

Збиља

Не објашњавај, било би глупо,
Јер све је јасно ко сунчан дан,
Купиш јефтино, а продаш скупо,
И ето га теби досањан сан.
Прашћај за псовку што ми се оте,
Срамотно цмиздриш себични скоте,
Окружен збиљом митске лепоте.

Зашто

Питати зашто зар није бедно,
Као да не знаш време и место,
Јер у суштини све је свеједно,
Несхватљиви ме спотичу често,
А око мене Сахара свуда,
Смешна времена, смешна и луда...

Далеко, а близу

У тропима њена свежа сенка,
Моја судба тамно светли ланац,
Постеља нам омиљена стенка,
Сад те нема, сам себи сам странац,
Моје жеље одводе ме к теби,
Ближа си ми него ја сам себи...

Страх

Ко се то плаши туђих очију,
Навлачи ролетне и усред ноћи,
Трпи ударце кад га не бију,
Да чак и јежа грли у самоћи:
– Онај кога су змије уједале,
Па свуда види опаке але...

Огледало

Ко смо, шта смо и куда идемо,
Не постоји дурбин да видимо,
Смех, плач, бол, радост, гласно немо,
Непожељно што себи чинимо,
Свет је огледало, па је тако,
Лево, десно и све наопако...

Трње

Осећања разгледнице беле,
Упишите било које име,
Беле руже суши одолеле,
Мирисале од зиме до зиме,
Упишите име било које
Трње беше и остаде моје.

Виртуелно

Срушила је мост да не може доћи,
Онај који то ни желео није,
Свој понос мора сачувати моћи,
Тако се и од своје сенке крије,
Док је измаштана угрожава хорда,
Може у самоћи да ужива горда.

Чему

Шта тражимо на овоме свету,
Нико не зна ни себи да каже,
Осуђени на Земљу планету,
Робијашки сваки сваког лаже,
Хлеб и љубав и кад се оствари,
Преостаје бесмисао стари...

Мистерија

Све не може око да прочита,
У тами је предосећај битан,
Када разум емоције пита,
Где је проблем крупан, а где ситан,
Ко доноси добро, а ко зло,
Предосећај може рећи то...

Ружно је лепо

Лепе су жене за оне тупаве,
Мушкарце без маште, слабовиде,
Не, ружних нема све су убаве,
Ако очи хоће лепим да их виде,
Не гледај је тражећи јој ману,
Него као сликар слику измаштану...
Универзално је тако са мислима лако.

Кабала

Дух прапретка моја слова прати,
Све што пишем његове су речи,
Кад извесно у живот се врати,
Нема, каже, силе да га спречи,
Нове норме ће да еманира,
И оживи мит слоге и мира...

Може ми се

Ја се усуђујем да се разликујем,
Уз ожиљке старе и менталне жртве,
Узалуд кричите, нећу да вас чујем,
Ваше су замерке рођене већ мртве,
Савете не тражим, савете не нудим,
Узалуд галама, нећу да се будим,
Мрзовољци, addio per sempre!

Несаница

Претили ми мужеви, очеви,
Невенчане и венчане жене,
Куси паси греси, никад снови,
Теретили досад нису мене,
Сада чујем неке клетве нове,
Што јој ноћу долазим у снове,
Њој поштеној жени, тешко мени.

Лавиринт

Живот је лавиринт, пука дечја игра,
Кроз који јурцају нестрпљиви мрави,
Где се миш упиње да прогута тигра,
И где нико не зна за смисао прави,
Да је излаз један свима нам је јасно,
А да је и кобан схватићемо касно.

Дилема писца

Могу да сањам или да гледам,
Да измишљам или да приметим,
Летаргији маште да се предам,
Балоном стварности да узлетим,
Само о Деда Мразовој врећи,
Never before seen може се рећи...

Свугде и свагда

У суровом средишту Андалузије,
Изградише Хетити Хетушу своју,
Неосвојиву каква виђена није,
За живот у снази, миру и спокоју,
Непобедива споља, али све цаба,
Древна Хетуша беше изнутра слаба...

Изван трке

Има понос рече, не знам шта то беше,
Ни зашто то мене треба да се тиче,
Саме се од себе моје бриге реше,
Иначе сам дремљив на све њене приче,
И кад мућнем главом – да ли ми што треба,
Зар преко погаче да пожелим хлеба.

Двоје

Не волим је, она ме не воли,
Једнако смо само ишчашени,
Ја сам њене боловао боли,
Она тежи да угоди мени,
Имали смо ми тренутке своје,
Које ћемо памтити обоје.

Ослепела

Видела га је с другом и ослепела,
Њен хоризонт појео је мрак,
Лекарску помоћ и вид није хтела,
Ни светлости кобне најслабији зрак,
Радије ће живот провести у тами,
Где би она и он волели се сами.

Без објашњавања

Обуздај сујету своју, буди нико,
Тек тада те може заволети неко,
Не истичи себе као што си свико,
И нада ти неће бити предалеко,
Не објашњавај се, отрпи, оћути,
И сви ће ти бити отворени путеи...

Плодови гнева

Није разумела све што није хтела,
Што се не уклапа у њене фазоне,
Прамен црних мисли да скине са чела,
И утиша звона што злослутно звоне,
Сад кад сам плодове тог раскида побро,
Схватам због растанка шта бејаше добро.

Сензор

Да ли те волим, чудно питање,
Што да се лажемо то не помаже,
Довољно ми је твоје постојање,
И шта ће мој сензор да покаже,
Угашена жеља опет ће да сине,
Чим за мене скинеш своје мутандине...

Домољубље, а човекољубље?

Ратови су остали за нама,
Сатирања рода мог и твог,
Одзвонило бучним армијама,
Убудуће нек нас чува Бог,
Оставите те кржаве приче,
Нек се њима малоумни диче...
Секондхенд.

Слика

Њена слика, портрет моје душе,
Кад не волим, мрзети не могу,
Нек се куле у ваздуху руше,
И даље се за њу молим Богу,
Срећан што сам одолео бесу,
Па драгуљи остају што јесу...

Нема ме

Писао сам да би ми она читала,
Тако доживим жубор морских таласа,
А онда је одједном само нестала,
У беспућима без трага и гласа,
Нисам био избор, но верник слободе,
И кад неког волим пуштам нека оде.

МИТ О ЕВИ

Жена је прамајка Адамова Ева,
У сваком портрету њен лик ће се крити,
Јер од памтивека песник о њој снева,
И све што испева истина ће бити,
Слушаш ли пажљиво док се пренемаже,
Чини те срећним како дивно лаже.

Смем ли да псујем?

Све је исто јуче, данас, сутра,
Исто сунце рађа се, па зађе,
Сахара ме буди сваког јутра,
Нигда неко чудо да ме снађе,
Докурчише свуд исти фазони,
Ситне вајде дечији балони...
Смеј се, бајацо.

Укратко

Она га је верно чекала,
Али други се нашао ту,
Са њим је само шетала,
Да би скратила досаду,
Онда је ђаво дошао по своје,
Па је првога дочекало двоје.

Бирам своје мисли

Гледам горе и шта видим тамо,
Јато звезда, својих нада слику,
Или пустош и незнађе само,
Бесмисао, патњу свеколику,
Моје мисли причу ми намећу,
Бирам оне што доносе срећу...

Живот је леп

Апсурдно сам, без патње и бола,
Све волео црнке, смеђе, плаве,
Уживасмо, њима добра школа,
Те часове да не забораве,
Сјај ватрице успомене краси,
Вечно тиња, никад се не гаси.

Пријатељи

Све врлине пријатеље красе,
Одапињу стреле како мисле,
Истина је ако лажу, зна се,
Приче им се у изреке стисле,
Све што кажу отровно је јасно,
Најболније громогласно гласно.

Вртешка

Опора је свих нас судбина,
Сви плачемо видно или тајно,
Тмурно небо, а затим ведрина,
Нигде ништа вечито и трајно,
Кад размислим, боље што је тако,
Него да смо у рају једнако.

Зима

Лед ледени то је моја рима,
Јер не ценим много нарикаче,
Кад дрхтите и мени је зима,
Тихо плачем ако ми се плаче,
Никад ником не учиних зло,
И не тражим награду за то...

Последње илузије

Нема више празњикавих нада,
Нема више бесмислених снова,
Ни кукњаве о понору јада,
О реваншу ниједнога слова,
Стиснем зубе, шкргут је за мене,
Илузије све су потрошене...
Враћам се у прошлост, тамо је било лепше.

Рођенданска слика

Ех, ти рођендани, безобразно бројни,
Комарци што зује неумитно, дрско,
Сјајни девојчурци трагично пристојни,
Тако да живети постаје ми мрско,
Видим нема збора, попиту се мора,
Ако неког вређа, нек окрене леђа...

Нирвана

Сам са собом свађам се и мирим,
Бришите ме из срца свог круга,
Нити љубав нит' мржњу не ширим,
Пријатеља немам, нити друга,
Прођите ме у широком луку,
Само тихо, не подносим буку...

Успешан брак

Док једно галами, друго мудро ћути,
Чека крај олује и мирније море,
Свадљивац ликује, реплику не слути,
А она га стиже пре следеће зоре,
У постељи нестају и вербалне ране,
Брише их заборав, пошто сунце гране.

Дијамант

Ушетала је тихо у моју судбину,
И унела пролеће усред зиме,
Па оставила нему празнину,
А једва да јој памтим име,
Знам, дијамант је то сјајни био,
Блистав, а хладан, само сам снио...

Ни ожилџка

Зар тако давно беше прошло лето,
Да га већ заборав низ реку носи,
Проживео ил' сањао само бејаш све то,
Светлуцаво, кратко, на пролетњој роси,
Покај се, покај што без слатке ране,
Остављаш да живим преостале дане.

На пијаном броду

Око мене пијани рођени,
Љупко лају, љупко машу репом,
Тако су ми верно наклоњени,
Као да се удварају слепом,
Ја несретник и једини трезан,
Муку мучим обзирима везан,
А они дрпишу мислећи – звекан је мекан!

Смешак

Спонтано је звезда заблистала,
Не нуди се нити пажњу тражи,
Све што има природа јој дала,
Болеснику боли да ублажи,
И кад живот овај се заврши,
Њен ћу смешак понети у души.

Прва љубав

Тирилица моја прва слова,
Речи маште по прашини Срема,
Хоризонти сјајних изазова,
Кратке жеље без трајних дилема,
Зов туђине у подсвести дрема,
Прва љубав заборавља нема.

Метузалем

Стрељали га, куршум промашио,
Давили га, не прима га вода,
Огњем пекли, пљусак угасио,
Женили га, не пушта слобода,
Неће му се смртно да настрада,
Ма, скончаће, питаће је када?
Кад би бар умео да ућути...

Звезде

Ни звезде нису далеко,
Пружити тек руку треба,
Свако може постати неко,
И узлетети чак до неба,
Ако у себи савлада стид,
Протрља очи, изоштри вид.

ДА или НЕ

Тако је дивна непрозирна ноћ,
Сви лудујемо, нико не пати,
Чак и да је знање заиста моћ,
Чешће је боље што мање знати,
Зато ћути ако те шта питам,
Па да срећан беспућима скитам.

Прохујало

По поду разбацана одећа наша,
Прича о страху да не побегне срећа,
На екс испијена наше страсти чаша,
После прохујалог жељеног пролећа,
И речи растанка театрално звуче,
Што живимо данас сутра биће – јуче!

Контраши

Под камењем подмуклог Везува,
И пепелом несрећне Помпеје,
Чуваш оркан да их не одува,
А дан гасне и сунце не греје,
Сможден, смрзнут, а изнутра гориш,
Вређају те, не смеш да се бориш...
А контраши контрирају, па и на сопствену штету!

Зајебано

Не волиш ме, волим и ја тебе,
Подмећеш ми, ја и даље живим,
Кад ме хвалиш моје срце зебе,
Клевећеш ме, ја сам себе кривим,
Нас двоје смо рогови у врећи,
Упорно се подсмевамо срећи.

Дете

Никад га нисам ошамарио,
Ни намрштено погледао,
Ни без одговора оставио,
Само с пажњом слушао, слушао...
И кад се коцкице тако сложе,
Васпитавати се успешно може,
Два сина и четворо унучади!

Сновиђење

Појаве су биће нашег света,
Материја илузије слика,
Наша машта по бескрају шета,
Без лимита виђених облика,
Доживети могу све што хоћу,
Дању звезде, а сунчев сјај ноћу...
Материјо, addio per sempre!

Помпеја

Ни кад су сви бунари пресушили,
Црни облак подне у ноћ претворио,
Лопови нису стали, још бешње су грабили,
Сваки куплерај и даље живот је славио,
Три дана греха до стравичне смрти,
Гладоваше гладни, шкрти беху шкрти...

Вагабунда

За неког је љубав у промету роба,
Безмерно те воли па те тиме дужи,
Од дана венчања до кобнога гроба,
Посесивно те на улару држи.
Нигде путоказа да је пут у брак,
Лутање пустињом кроз глад, жеђ и мрак.
А отворена врата узалуд зову...

Романса

Недовољно ми угађаш и баш сад,
Кад бих те такву подносио радо,
За тебе сутрашњу док сам још млад,
Са сјајном кочијом кроз Елдорадо,
Мућни тинтаром и рашири крила,
И даље остаћеш моја добра вила.
Доживотно, значи кратко.

Помоћ

Непотребну помоћ ми нудише,
Јер потребну не би дали, зна се,
Тврдичлук ће сујета да збрише,
Разметањем слику своју красе,
Зато даће оном ко већ има,
Значајнима, а не несрећнима...

Пелуд

Читаоци цвеће разнолико,
А ја ширим пелуд за све исти,
Не питам се воли ли ме ико,
Где сам сврстан на вашој ранг листи,
Плетем оно што ми на ум падне,
Тврда срца и тинтаре хладне...

Старац и сунце

Сунце није само за елиту,
Прошета небом па нестане, зађе,
Исто нас греје док је у зениту,
Слабије и јаче, старије и млађе,
Ништа што си на тријумфе свико,
Сјајно сунце не зароби нико.

Опрости

Опрости ми твоје узалудне снове,
Путеве наде златом поплочане,
Луксузне јахте што без тебе плове,
Егзотичне плаже тропски осунчане,
Лагао те нисам, илузије твоје,
Само сам пуштао мирно да се роје...
Јер била си тако лепа, а ја срећан, кад се надаш и
Фантазираш.

Плачипичке

Поезија неће да пева о срећи,
Безбрижност не спада у арсенал њен,
– Љубав је болна и терет највећи,
Сви певају исто тај плачни рефрен,
Ја узалуд сејем неке друге приче,
Порно страховање свуд около ниче,
Саме плачипичке!

Демони

Док пушке праште ружне силе мрака,
Измиле из својих мемљивих тунела,
Пре новог свитања и сунчевих зрака,
Да отплешу мису крвавог опела,
Па кад поново сване рујна зора,
Не мислиш што желиш него што се мора...

Дванаеста

Не отварај болне ране старе,
Истекле су кривих Дрина воде,
Ни ретарди неће да кваре,
За хушкаче који коло воде,
Из фотеља и топлих салона,
Преко леђа безглавих пиона...

Иди

За гломазне ја сам одвећ мали,
Злим стрелама безначајна мета,
Што нам нису исти идеали,
Ја не бринем, али теби смета,
Склонићу се, само прођи, иди,
Око гладно леђа да ти види!

Радоснице

Лепо је знати да постоји неко,
Ко некога воли, иако не мене,
Лепо је знати да није далеко,
Дан помирења за све завађене,
Кад ће мрке фаце забрањене бити,
Само ће се сузе радоснице лити.

Посетилац

После три и по милијарде година,
Навратио сам у свет живих скелета,
Пуки саучесник тог невољног чина,
Одлазим из мени несхватљивог света,
Руског рулета, игара на несрећу,
Addio per sempre, ја да играм нећу,
Нећу ни да живим, нећу ни да мрем,
Не смем што бих хтео, нећу ни што смем.

Глад

У неком граду чаробних чесама,
Из којих тече вино, мед и млеко,
Где се у златним возе кочијама,
Да је боравио причаше ми неко,
Гладан и жедан беше јер то злато,
Странцима није ни примаћи дато!

Нећу да знам

Нећу да знам што не морам знати,
Бришем искуства прохујалих лета,
Све због чега може да се пати,
Што опомиње, спутава и смета,
Диван свет откривам и још нисам свико,
Колико је лепо кад постанеш нико.

Сан

Ужад се на вешалима њишу,
На смрт, на смрт бесно кликће маса,
Са списка живих судије ме бришу,
Хор стереотипа увек све надгласа,
У зноју се будим и остајем нем,
Могао бих много, а да ли и смем...

Мој речник

Апатија, познаница нова,
Нада, давно излизана пара,
Радост, магла прохујалих снова,
Страст, сањива познаница стара,
Утеха је једна слатка мала,
Све што беше и остаде шала.

Терористи речи

Чему роман с тезом, књига од пет кила,
Пискарала разна оскудних идеја,
Кљукају нас манџом са сточних појила,
Бућкуришом који само њима прија,
Уживање наше њима није свето,
Не знају да пишу мудро и сажето...

Бескрајно ништа

Ширим руке, грлим, па загрлим ништа,
За добротом лутам по лажноме свету,
Хоризонти туђи, сува изворишта,
Бездушни клонови прекрили планету,
Ноћно–дневна мора, како да се будим,
Кад је јава гора, кад за њом не жудим...

Без узвраћања

Волети без узвраћања,
Да ли се и тако може,
Бити срећан док се само сања,
Да ће коцкице да се сложе,
И кад свет остаје тек цвеће,
Које мирисати више никад неће!

Крик

Не плачем данас над судбином својом,
Шта сам добио, а шта изгубио,
Не патим за звездом среће, било којом,
Не кајем се што сам то што јесам, био,
Патим због нереда у којем остављам,
Свет блиских ликова, па се криком јављам...

Диоген је умро узалуд

Несрећници пролазе крај мене,
Тужан спровод за ковчегом наде,
Евро криза и пратиље њене,
Свако своје оплакује јаде,
Диогене, залуд бајке твоје,
Сви би хтели срећно да се гоје...

Судбина

Судбина је набујала река,
Болест која обара и дави,
Превентивног ако нема лека,
Снажне бране да је заустави,
Зато бира слабе, кратковиде,
Који злу коб не стигну да виде...

Ћудљива Сахара

Ћудљива Сахара мислима ми хара,
Чаробним сновима заводи и вара,
Лепотом светове украшава, шара,
До небеса диже, па у глиб обара,
Нећеш да се будиш да распршиш снове,
Не желиш да живиш штуре дане нове...

Живети

Како је то лепо бити жив,
И уживати чинећи грешке,
Страдати невин, ретко кад крив,
Уз смех и сузе, кроз борбе тешке,
Негде каснити, а негде стићи,
Посрнути пасти, па се дићи...

Домаја

Свој пут тражиш и тим путем крећеш,
Свуд отвараш варљиве видике,
Где си хтео тамо стићи нећеш,
Гледаш само туђе, лажне слике,
Па се сетиш магичне домаје,
Сањаш њене топле загрљаје...

Парадокс

Она рани, па ране превија,
Ватру пали, а затим је гаси,
Породично гнездо вредно свија,
А растура то што с муком скраси,
Што те више воли то те мрзи више,
Највише вољеном најцрње се пише...

Путовање

Возио сам брзо кад се може,
Успорио увек кад се мора,
Ум и срце гледам да се сложе,
Па сам имун на стреле Амора,
Кад животом господариш тако,
Све је лепо, занимљиво, лако...

Илузије

Не убијај илузије своје,
Без њих живот дан без сунца биће,
Сјајне жеље пусти нек се роје,
Нек радостан нови дан ти свиће,
Јер кад љубав громко проговори,
Разум боље ништа да не збори...

Пали даље

Лепо сањам, нећу да се будим,
Не слушам вас, не трошите речи,
Бићу срећан кад сасвим полудим,
Зато нећу доктор да ме лечи,
Мени добро, што неком да смета,
Што луд живим и стотину лета...

Санте

Не волиш ме, волим и ја тебе,
Снег је ђаво заводљиво бео,
Топло ми је само срце зебе,
Крај мене је све што нисам хтео,
Санте леда оковаше свет,
А ја тежим да угледам цвет...

Неуништив

Обараш ме, ја на ноге падам,
Убијаш ме, ја и даље живим,
Оробиш ме, ја богатством владам,
Клевећеш ме, а ја се не стидим,
Кад ме вређаш могу да одолим,
Док ме мрзиш и даље те волим.

Чудно

Црв се у корену рена слади,
Диоген у бурету дивно сања,
Курва и лежећи вредно ради,
Наивчина се глупаку клања,
Како су ово времена луда,
Наизглед чудна, а нема чуда...

Удах – издах

Данима срећан да не дишем могу,
Тебе кад удахнем и досањам сан,
Вечно да потраје, помолим се Богу,
А вера ми кратка, тек понеки дан,
Ако и постоји прекратак је рај,
Издах неминован означава крај.

Крадљивци снова

Чувај снове да ти не униште,
Не уступај душу ђаволу,
Свет је просјак граби, гњави, иште,
Свако игра неку своју ролу,
Прети, моли, док се пренемаже,
Ти попушташ, мада знаш да лаже!

Срећна Нова година

Дрхтај није земљотрес,
Одбацуј подмукли стрес,
Неразумну љутњу, бес,
Дијет пића и фитнес,
Нека живи смехотрес,
И чаробно јес, јес, јес и јес!

Ништа и свашта

Све око нас је бескрајно,
Нема почетка, ни краја,
Смењују се мрачно и сјајно,
Од Помпеје до древних Маја,
Од Нострадамуса, ништа и свашта,
Спознати не може машта...

Носталгија

Волим све вас које сам икад срео,
Високе, ниске, витке и пуначке,
Пружао више него што сам хтео,
Блесаво срећан у шапама мачке,
Јурио за срећом, пао па устао,
За такав живот опет све бих дао.

Хербаријум

Срећно је кружио од цвета до цвета,
Лептир лепоте размахнутих крила,
Опсенар боја магичнога света,
Круна сваког цветка љубав му је била,
Али лепота је свака кратког века,
Хербаријум неки миљеника чека...

Не брини

Где се ко обеси тамо нека виси,
И кад не досегне оно што је хтео,
Скончао у Сави, Драви или Тиси,
Доспеваш на исто ма и не желео,
Лавиринти разни излаз само један,
За све подједнако ништаван и бедан...

Ха

Кржаве им руке до лаката,
Свој бес гасе туђих суза реком,
Јахте су им од отетог злата,
Туђом патњом лече се ко леком,
Затим цркве посећују верно,
Бога моле покајнички смерно...

Сори

Случајно се родих и остадох жив,
Сцилу и Харидбу прођох с много рана,
Неком здрав и прав, неком за све крив,
Проживех судбину несхватљивих дана,
Очекивања нисам испунио ваша,
Сори, нису била заједничка, наша...

Сан

Љубоморно чувам илузије своје,
Док машта осваја хоризонте нове,
И жеље се жарке у мислима роје,
А чудно ме сутра у загрљај зове,
Бришем што је било, не знам шта ће бити,
Знам да је реално оно што ћу снити...

Спас

Не, ветрови у леђа сада,
Не могу ништа да ми значе,
Оспоравање лакше пада,
Кад зраци успеха ми зраче,
Не дајте ми нетражени спас,
Ништа зато – волим и ја вас!

Питање

Волети без узвраћања,
Док жеље празнини хрле,
Контакт кад се само сања,
Илузије док се грле,
Да ли је и то срећа,
Од здравог разума – већа?

Ђелем, ђелем

Док још могу да шкрабам ја пишем,
Овим, оним световима скитам,
Корак држим, пуним дахом дишем,
Ко сам, где сам, не морам да питам,
Ако паднем не дајте ми руку,
Сам ћу своју да проживим муку...

Варљиво сунце

Сунце зађе, па се рађа,
Тако клизи живот цео,
Никог мени да угађа,
Узалуд сам то желео,
Утеха је бедно мала,
Једва чујно, штуро – хвала!

Зауставите планету

Да се добро добрим враћа,
Спевао бих друге песме,
Играли смо се без гаћа,
И чинили што се не сме,
Сад с планете желим сићи,
Неким новим путем ићи...

Дневна доза апсурда

Бесмислице дневна доза,
Чека пацијента свога,
Љубак смешак, празна поза,
Зрачак сунца леденога,
Лажна радост, лажни сјај,
Слутим варке биће крај...

Нестанак

Кад заволиш више не постојиш,
Своје ја си на жртвеник дао,
Већ те нема, зашто да се бојиш,
Иначе си једва постојао,
Губиш само ноћи празних снова,
Бесмисао лажних изазова...

Ожиљци

На ветру најлепше цвета цвеће,
Најлепши украс и мирис нуди,
Уз мајчину сукњу никад неће,
Стасати оно што цене људи,
За партнера бирај зато,
Оне са ожиљком, они праве злато...

Сахара

Свуд Сахара, оази ни трага,
Клонови су прекрили планету,
Немам даха, напушта ме снага,
Али трајем у том смешном свету,
Посрнућу, али пасти нећу,
Чему журба, не трошите свећу...

Пловидба

Док је бура за пловидбу није,
Уз обалу, близу кобних стена,
На пучини тад је безбедније,
Даље од зова магичних сирена,
Даље од снова и варљиве среће,
Даље од трња које скрива цвеће...

Nothing

Тамно nothing на чело ми пада,
Сам са собом свађам се и мирим,
У мајчину и последња нада,
Нећу да се предам, нећу да се смирим,
Никад као двоје није било нас,
Титаник нек тоне, не молим за спас!

Осмех

Твој хоризонт кад прекрије тама,
Кад ти живот понирати крене,
У лавиринт кад залуташ сама,
Присети се и тад имаш мене,
Усправи се и осмех набаци,
Грејаће те мога сунца зраци...

Дивно незнађе

Страх је глупост, трајно не постојим,
Привремен сам, зашто да се бојим,
Цео свет је привремено стање,
Зар то није дивно олакшање,
Нема наде, ни брига, ни страха,
Само безбрижно до последњег даха...

Нарцис

Бити опчињен сопственом сликом,
Заљубљен у себе и одраз свој,
Умиреш са својим лепим ликом,
Постајеш гозба вредних пчела рој,
Јер мален је овај васцели свет,
За у самог себе заљубљен цвет.

Пустиња

Пустиња је мноштво око мога ега,
Сахару дубоко у себи сам крио,
Кидао сам ланце сваковрсних стега,
Не знам ко сам данас, не знам, ко сам био,
Прича исписана ожиљцима рана,
Чека свог читача још непрочитана.

То

Оберучке хваташ то огромно празно,
Жељно очекујеш то што не знаш шта је,
Уместо конкретног, преферираш разно,
Магла што је било, магла и остаје,
Док ти мене немаш, немам ни ја тебе,
Побеже нам живот, али ко га јебе!

Лезбејска

Ружа и пчела страсне љубавнице,
Природа нам каже да и тако може,
Зашто ми онда намрачимо лице,
Кад се истополни међусобно сложе,
Зашто све нас треба да се тиче,
Што се неки својом настраношћу диче
(осим ако се не плашимо својих запретаних
порива).

Лист

Само сам лист, зима наилази,
Ја отпадам, а гране ми кажу
– Живиш с нама, у нашој си снази,
Смрт је привид не дај да те лажу,
И сивило ово ће да прође,
Зеленило опет ће да дође.

Апсурд

Истина је груди, посна, штура,
Сејеш, жањеш и вртиш се у круг,
Каменчину свако своју гура,
Отплаћује неотплатив дуг,
Сизифовски човек је већ свико,
Да тај рулет не избеже нико.
Чему онда стрес?

Циклус

Наша уживања јесу прецењена,
Не вреде делића уложеног труда,
Таласи постају пука морска пена,
Као умирања измишљена чуда.
Тешкоће престају, одлазе без трага,
Срећом све је циклус и слабост и снага.

Смак света

Узбудљиво, сањам да сам жив,
Око мене сви чаробно фини,
Ласкају ми да сам за све крив,
Што песмама бацио сам чини,
Па се мртви дигоше из гроба,
Њихово је, кажу, дошло доба,
Да поново живети се проба...
Кркљанац!

Ја и Ја

Ја и Ја се добро познајемо,
Један другом превише не ласка,
Смем и могу што скупа не смемо,
Откривам се, не треба ми маска,
Ко сам себе не вређа ме нико,
Али на те увреде сам свико,
И на овај дивљи свет,
Трн до трна нигде цвет...

Интервју

- Да ли си пожелео?
- Јесам.
- Да ли си учинио?
- Нисам.
- Да ли си могао?
- Јесам.
- Зашто онда ниси?
- Бојао сам се.
- Чега си се бојао?
- Не знам.
- Па, да ли си ти то глуп?
- Не, био сам...

Цветић

Да је семе могло да бира,
Не би га било ту где је пало,
Можда у некој оази мира,
Сунце чека да би му сјало,
Но, као што бива веома често,
Живот не бира време ни место.
Семе је клицом живнуло,
Напукли асфалт пробило,
Сјајном лепотом блеснуло,
Мирисом се огласило,
Цветићем пурпурне боје,
Живот је тражио своје.

Али наиђе чизма нека,
Прекрасни цветић постаде флека.

Самоћа у двоје

Опаких се мисли стршљенови роје,
Гранитна се љубав уз буку разара,
Заборав злослутно окива обоје,
Брише и венчање, завет са олтара,
Ђаво не оклева, долази по своје,
Злурадо намеће самоћу у двоје...
Безнадежно дави самоћа у пару,
Речито ћутање најгоре одзвања,
Однекуд допире песма уз гитару,
Аморова стрела, стрела од слушања,
Но, узалуд маме одшкринута врата,
Нестаје љубави, ал' има ината...

Холмец

Башибозлуци, пијани примитивци,
Скученог мозга, животињске јарости,
Територијалци, кувари, разметљивци,
Без морала, савести и самилости,
Ни бела застава не дозвоља их свести,
Стрељаше младе регруте из обести,
Па се сва нација у поносу дави,
„Ратну победу“ вековима слави...
Отаџбине палих праштају те жртве,
Због користи живих не маре за мртве!

Очи

Хеј судбино маћехо пометње,
Узми курво и шарм и лепоту,
Узми снагу, паралиши кретње,
Нек сам зазор сваком живом скоту,
Ал' шамаре кад за мене бираш,
Бистро око немој да ми дираш,
Кад све стане моја жеља иде,
Очи гладне унучад да виде...

Трач

Трачајте и даље да сам остарио,
Да није вас како бих то знао,
Залуд што никог нисам ојадио,
Крив јер посрнух, а да нисам пао,
Стрпљења молим, жељено ће доћи,
Током дивног сна једне сјајне ноћи.

Мерачи магле

Злослутни, зрикави мерачи, адио,
Паклени дани прошлост су за мене,
Метак је моје срце промашио,
И жеље моје све су испуњене,
Немам шта да иштем, немам шта да дам,
Кад ми дође крај окончаћу сам...
Само ви мерите маглу и даље...

Суморно

Залутала ко птица селица,
Заостала изван свога јата,
Насмејаног, а слеђеног лица,
Плаве косе потамнелог злата,
Па док слутим свог живота крај,
Питама где је те звездице сјај.

Бисери

Хвала драги пријатељи, хвала,
На речима брушене лепоте,
У оку ми суза заблистала,
Радосница, сјај ваше доброте,
Слутио сам, а сада и знам,
У мени сте не остајем сам...

Авантура

Лепа персона ружног искуства,
Ако ти постане надања зора,
Поларне ноћи ледена чувства,
Чека те дуга ноћна мора,
Као Одисеја сва морска чуда,
Авантура можда превише луда.

Инација

Остарити значи бити крив,
Намећу ти фолиш поштовање,
Уз чуђење – ма зар је још жив,
– Претвара се чисто глуматање,
Убише се да ти нађу грешку,
И открију деменцију тешку...
Go ahead! Don't forget a brandy, please...

Пробуди се

Хеј, пробуди се,
теби говорим,
док ти дремаш протиче река,
река без повратка...
Свака кап те воде била је зрнце злата,
намењеног теби,
Али ти пушташ да отече у неповрат,
у ништавило...

Знам, сутра ћеш да ми замераш
што нисам инсистирао,
а ја сам само мислио
– па ниси ти овчица која чека пастира да је
потера ка

зеленој ливади.
Не нисам инсистирао,
не инсистирам,
поштујем те па нећу
ни да понављам,
довољно је и само једном:
– пробуди се!

Дани

Пролази нечујно конвој мојих дана,
Један другом налик, претоварен воз,
На челу досада болно урезана,
Животна лутрија, загубљени лоз,
Гледам како свако неки јарам прти,
Док предах чекамо у предворју смрти.

Живот чине дани, а ово је један,
Сурово безличан ко и други сваки,
Иза ноћи освет свиће неизбежан,
Загрљај рутински, а пољупци млаки,
Па кад тако сложим све један по један,
Остаје да живот траје само дан.

А у мени ватра тиња и пуцкета,
Пламен тек што није прогутао све,
Моја фантазија по бескрају шета,
Само да ништа није као пре,
Сваки дан да нове донесе ми боје,
Да страсно проживим све тренутке своје.

Нећу да ми живот рутински безличан,
Протутња крај мене ко стампедо лудо,
Хоћу другачији да је сваки дан,
Свако ново јутро да је ново чудо,
Нико да ме криви, ја никог да кривим,
Свој живот по својој жељи да проживим.

Дуго сам тражио оно чега нема,
А не знам ни шта је то што хтедох наћи,
Да оставим мозак мирно нека дрема,
Било да су дани дужи или краћи,
Вртешка се врти изван моје моћи,
Док назирем тунел непрозирне ноћи.

Ако сложим дане протекле у низу,
Као албум слика сваковрсних боја,
Видим, теглио сам из кризе у кризу,
Кроз сулуде битке без смисла и броја,
Па док ми искуство у досади дрема,
Бијем битке старе којих више нема.

И гледам потомке док беспућем ходе,
Исте странпутице нове жртве маме,
Оно исто трње и њих сада боде,
Док наслепо траже свој излаз из таме,
Искуство стараца безвредна валута,
Јер сваки радије својим путем лута.

Дани, дани, дани, птице радоснице,
Поново варате оне што долазе,
У мојем сећању замаглисте лице,
Оних изгажених, оних што их газе,
Па док преживљавам можда задње лето,
Узалуд се питам – чему беше све то?

Неред

Смрадови се својим смрадом бране,
Цвет мирисом умирање мами,
Ветар ломи најплодније гране,
Чедна цура у самоћи чами,
Док чекамо да нас живот мине,
Свуд околу теку криве Дрине.

Природа се савршенства гади,
Збиља од нас јаке живце иште,
О хаосу у нама се ради,
Смрт се смеши као прибежиште,
Са животом игра у дуету,
Заједно са збрком у комплету.

Дивље звери док су гладне кољу,
Људским мозгом грабеж вечно струји,
С пионима на бојноме пољу,
Вође славу траже у олуји,
Уз тај неред псовка ми се оте
– Не било те јебени животе...

Аутобиографска

Славио је свог оца и мајку,
Поштовао старије и млађе,
Заподоо за појас свирајку,
Кад свирања да је доста, нађе,
Но, доследан себи је, дабоме,
Остајао, живећи по своме.

Слушао је глупе проповеди,
Поштовао каноне док мора,
Спроводио мрске заповеди,
Под чизмама режимског терора,
Шкргутао зубима, дабоме,
Па и тада радио по своме.

Све ударце са лева и десна,
Прст у око, подносио ћутке,
Судбина га маћехински стресна,
Сабијала у паклене кутке,
Силе злобе док му кичму ломе,
И тада је живео по своме.

Мрзели га док их је волео,
Веровало кад су га лагали,
Трпео је и није их клео,
Ни кад су га крали и варали,

Само немо ко увек, дабоме,
Теглио је свој удес по своме.

Док пси лају он је пролазио,
Не би стао ни кад га уједу,
На вређања није узвратио,
Истрпевши свога света беду,
Плакао је у себи, дабоме,
Беспућима грабио по своме.

Да повлачи не хтеде фигуре,
Не желећи ни игру да квари,
Живео је своје дане штуре,
Како нико живети не мари,
И умреће усамљен, дабоме,
Срећан што је скончао по своме...

Дублерка

Нашли су је испод степеништа,
Где се живот плачем оглашава,
Кошара са бебом друго ништа,
Шака јада и два ока плава,
Смрт се шуња, из прикрајка мерка,
Шта ће свету још једна дублерка?

Неће живот лако да се преда,
Сурова ће борба да потраје,
Природа је против сваког реда,
Па смрт нове чини покушаје,
Јер нахоче ником није ћерка,
Да је среће тек њена дублерка.

Најсличније а најлепше приче,
Испричаће падалица звезда,
Тужно цвили голуждриво птиче,
Избачено из мајчиног гнезда,
Прождрљива док га њуши зверка,
Никог брига јер то је дублерка.

Главном глумцу иструлели зуби,
Не смрдише само на даљину,
Главној мрско са њим да се љуби,
Замена се тражи на брзину,

Док режисер нову жртву мерка,
Зна се опет то биће дублерка.

Кад видимо коња у галопу,
С јахачицом својом како пада,
И смрт која прати их у стопу,
Мислиш главна глумица то страда,
Не, славу ће брати каћиперка,
Своје кости ломиће дублерка.

Котрљање низ стрме падине,
Лет кроз ждрело алавог пожара
Кад у амбис с велике висине,
Експлозија авион обара,
Преживеће прослављена зверка,
За страдања постоји дублерка.

Ватромети кад на небу бљесну,
Кад шампањац почне да се точи,
Рефлектори снажни када кресну,
На лик главне усмере све очи,
Ником сестра девојка ни ћерка,
У сенци ће да чами дублерка.

Глава, срце и...

Глава је од срца већа,
А дозвољава да је срце води,
Јер глава не зна где је срећа,
Па уз срце кроз буру броди,
Глава се понекад буди и буну,
Узалуд кад се срце узјогуни.

Понекад то глави смета,
Па климне лево и десно,
Али срце је господар света,
Лудује, бије, неспутано бесно,
Не брине који закони важе,
Увек је онако како срце каже.

Џејмс Џојса физички више нема,
Али ја приговор његов чујем,
Да је реч срце погрешна тема,
Да промашено о њему снујем:
– Срцу не припада овакав сиже,
Већ оном органу нешто ниже.

Гена

Витко тело, а зубићи бели,
Косе очи све језике знају,
Осмесима каже све што жели.
Лаке ноге о срећи певају,
Не говори своје тајне крије,
И када се у загрљај свије.

Нису речи оно што јој треба,
Комплименти безвредна валута,
Њен загрљај узноси до неба,
Током сјајних десетак минута,
Дође и прође доживљени рај,
Груба збиља обзнањује крај.

Тајланђанка не признаје кризу,
Прстићима мушким телом лута,
Без предаха припрема репризу,
И наставак магичнога пута,
Миловањем тастатуру тражи,
Бира свирку жељу да оснажи.

Животом се тако живот живи,
Љубав се љуби, не пита за име,
Поднебљу радости цео свет се диви,
Земљи чуда без мраза и зиме,
Нечујним речима црне очи зраче,
Телом зна да прича пева или плаче.

Нису речи оно што зближава,
Гаскањем се живот стићи неће,
Њен је додир она стаза права,
Пут до чудне неслућене среће,
Кад ћутањем каже да ме воли,
Стиснут уз њу срећан сам до боли.

Затворите школе за језике,
Да брбљивци не арче слободу,
Нек остану само неме слике,
Мутиводе да не муте воду,
Да не буде претварања, лажи,
Говор тела нека љубав тражи.

Свет би био друштво без глупака,
Без увреда, бесмислених свађа,
Реч не може да буде опака,
Ако о њој само се нагађа,
Не читам је тачно како пише,
Него тако како волим више.

Ту истину открила ми Гена,
Тајланђанка, током тропских ноћи,
Жељна мојих топла уста њена,
Миловања неслућене моћи,
Све је прошло, а ја желим чути,
Малу Гену док речито ћути.

Жена

Жена је сестра, ћерка, драгана, мајка,
Супруга, несаница, брига и мора,
Жена је бурлеска, комедија и бајка,
Зелена ливада, непроходна гора,
Жена је каћиперка, курва и дама,
Жена је поплава, огањ и слама.

Жена је филозофија, дан, а и ноћ,
Светлост и сенка, зима, али и лето,
Жена је некад слабост, још чешће моћ,
Анђео и ђаво, и углавном све то,
Збирка загонетки што решење крије,
Утеха и радост бар досада није.

Жена је пшеница, погача и плева,
Жена је и Адам, Адам је и Ева.

Старост – лудост

У хавајској ноћи градској полутами,
Лимузина дуга уз тротоар клизи,
Кроз отворен прозор лепотица мами,
Срце убрзава, мозак ври у кризи,
– Хау мач секс – рекох лозинку за срећу,
– Ју сеј ту ми – каже – цењкати се нећу.

– Твенти фајф доларс – лупих па шта буде,
– Олрајт, каман – чујем мелодичан зов,
Упадох у кола која срећу нуде.
Оран за догађај фантастичан, нов,
Гле, па она мени ову лову даје,
Погледах је боље: о, па матора је.

Први пут доживех да ме риба плаћа,
Алоха жиголо бака плаћа мене!
Сапутник се згврчи, побеже из гаћа,
Неки страх ми струји кроз кости и вене,
Нема ми спаса, постоје ли чуда,
А бакица вози не пита ме куда...

На стенчуги некој изнад океана,
Моја послодавка паркира свој кар,
Одмах ми је сурла била упецана,
Уснама њеним врелим као жар,
Ништа не говори не гњави, не дужи,
Само језиком око цуцле кружи.

Чудна снажна струја из тог крхког тела,
Протресе ми живце као топла језа,
Па полете феникс из свога пепела,
Чврст надмен ко никад спреман да се зеза,
Растури у фронцле то старачко тело,
После сеансе нек следи опело.

Ауто је простран, права гарсоњера,
Па комфорно старку сложих на седиште,
Увалих се у њу попут неког звера,
А она вршти: – фак ми, фак ми – иште,
Лудо ме занела ова њена граја,
А она скандира: – до јаја, до јаја!

Пљуснем па се шаком преко чела лупим,
Откуд да се тако на бакуту ложим,
Како да јој кости сад у мраку скупим,
И да их поново у целину сложим,
Ипак да проверим своју слабу наду,
Пипнем је, а она у једном комаду!

Ћутећи ми љуби ноге, руке, груди,
И сузама среће залива ми тело,
А и моје срце бије да полуди,
Пошто сам извео то хумано дело,
Младост у то чудо веровати неће,
Да убрано уз пут прецветало цвеће,
Може да поведе путељцима среће...

Започети живот

Започети живот:

- као клица цвета у пукотини бетона на тротоару,
- као пужић на путу којим хукћу тешки камиони,
- као голуждриво, немоћно птиче испало из гнезда,
- као тродневна беба бачена у контејнер градске чистоће,
- као безазлено новорођенче заражено вирусом сиде у утроби своје мајке,
- као они ометени у развоју и препуштени сами себи,

Можемо ли и даље да се церекамо,

Желимо ли знати да не знамо,

Да затворимо очи па гледамо...

www.markosmukov.com

www.markosmukov.com

II

АФОРИЗМИ

www.markosmukov.com

Љубав

Љубав не може бити сврха, него тек начин да битисање на овом свету лакше прегурамо.

*

Љубав је лепа, али њене последице углавном нису. Пожељно је уживати у оном што имаш данас не мислећи на сутра.

*

У љубави, као ни у рату, нема милости. Лоше се лошијим враћа, а добро заборавља...

*

Волети зато што си се обавезао је глупост.

*

Љубав се не може планирати и свесно одржавати. Деси се или се не деси.

*

У љубави као и у рату све је дозвољено? Погрешно! Бежање у рату је пораз, а у љубави победа.

*

Ако мушкарац страсно љуби жену на јавном месту значи да му није супруга.

*

У љубави никад довољно поверења, а без поверења нема љубави.

*

Ако последице љубави збрајамо и анализирамо долазимо до мржње. Оканимо се ћорава посла, искључимо резон.

*

Они који воле резонски само себе варају да знају шта је љубав.

*

Љубав је могућа у романима, у филмовима, али и у – машти!

*

Не морамо се волети, али ни мрзети, зар не?

*

Прељуба за коју се не сазна, не постоји.

*

Мржња не убија оне које мрзе, него оне који мрзе.

*

Неподношљиво је мрска љубав која се нуди ако на њу не можемо да узвратимо.

*

Ако једну особу искрено волиш чиниће ти се да и све друге завређују да буду вољене.

*

Ништа тако одлучујуће не јача љубавну везу као принудни расанак двоје заљубљених.

*

Није свако те среће да га вољена напусти. Неко остаје заробљен до краја живота...

*

Ако су већ људи у свему променљиви, неминуовно је да су такви и у пријатељству, и у љубави.

*

Секс без љубави, како то лепо и поштено звучи.

*

Кад би знао у какву си се особу заљубио можда би се одмах ослободио љубавних боли.

*

Љубав без страсти је ауто без бензина, служи само за сликање.

*

Атеисти не могу да доживе љубав, која је исто што и религија, пошто се заснива на осећањима и на веровању и у оно што је невероватно.

*

Ништа не убија љубав као претерана доброта.

*

Љубав не настаје, него се рађа. Оно што настаје током времена је сурогат љубави. Ватрица која тиња. На њој се не можеш опећи, али ни огрејати.

*

Зевање реално или метафорично, ако баш и не убија љубав, сасвим извесно означава почетак њеног умирања.

*

Будале у љубави имају више среће због мањка памети.

*

Љубав и памет – ничег заједничког.

*

Љубав је уникат са највише копија.

*

Љубав је као ватра: док је слабијег интезитета може да тиња бесконачно дуго, али кад букне као пламен, прекратко траје, прождирући све, па и саму себе у трену!

*

Љубав не може бити сврха живота, него тек начин да се битисање на овом свету лакше прегура.

*

Љубав је потребан одмор у самоћи, како би могла да узлети до неслућених небеских висина и да се покаже у најлепшим облицима.

*

Како да пробудим љубав у неком другом, ако претходно не покушам да покренем ону уснулу у себи?

*

Кад дозвољавамо другом да нас усрећи тиме ћемо и ми њега усрећити.

Ако научимо да истим интезитетом и дајемо и примамо, тело ће бити напето, али ум ће се опустити и осећања ће остати као једини управљач.

Битно је да све буде прихваћено и тада неће остати ништа што би могло бити недостојно или погрешно...

*

Како да уживам љубав, ако не прихватим да њена снага није у непроменљивој стабилности, него у противречностима и изазовима.

Љубомора

Љубомора је као глауком. Све је деформисано.

*

Љубомора и разум, ничег заједничког.

*

Љубоморни су трагично смешни својој околини.

*

Љубомора потиче из осећања мање вредности, храни се страхом и дави у безумљу.

*

Упадљива љубомора призива лопове.

Брак

У браку један се прави да воли, а други да му то верује, јер само тако могу да се осећају срећним.

*

Љубав је занос, један вид неурачунљивости, а сматра се пожељним да двоје ипак у таквом стању закључују најважнији уговор свог живота, као што је брак!

*

Познато је да прилика ствара лопова, а кад је у питању прељуба значи да се у правом тренутку, на одговарајућем месту нашла погрешна особа.

*

Сексуални однос траје „једанаест минута“ (Пауло Коељо), а брак треба да траје сатима, данима, годинама. Зато је препоручљиво за брачног друга бирати особу са којом ти никад није досадно, са којом можеш у бесконачност да причаш, да се радујеш, плачеш и да се смејеш, укратко са којом ти је пријатно и да се „само“ дружиш.

*

Ако си слеп од љубави, ожени се, прогледаћеш.

*

Боље је спавати под ведрим небом, него са жежом под истим јорганом.

*

У браку је као и у спору пред судом – једна страна је увек незадовољна.

*

Ако је превише волиш ожени се њоме, мање ћеш је волети.

*

На питање зашто се тако висок и крупан, оженио малом и ситном, одговара да је од два зла бирао мање.

*

Уравнотежен брак често настаје тако што сваки супружник подједнако упорно вуче на своју страну.

*

Вреди ли да муж има своје ја и ако му се жено више исплати?

*

После пламена долази дим, после љубави наступа брак.

*

Брачна верност је често изнуђена категорија.

*

Понашај се према њему као да си му мама, па ћеш остати незаменљива, јер свако има само једну мајку.

*

Са брачном нежношћу, као ни са чоколадом, не треба претеривати.

Жене

Мушка снага је женска слабост. Ретки су мушкарци којег ће освојити жена ако га у свему надмаши...

*

Идеална жена не заборавља ни омиљена јела свог мужа, ни број телефона радње из које се могу наручити.

*

Неке се удају да би размишљање о венчаници замениле размишљањем о новчаници.

*

Мушкарац је обдарен у све да проникне, осим у психу жене до које му је стало, где је потпуно хендикепиран.

*

Обликовати свој лик у женској души је неостварен сан многих мушкараца.

*

Ако желиш да сазнаш шта она о теби стварно мисли, спомени јој неки њен недостатак.

*

Ако желиш да нека твоја тајна доспе у јавност, реци жени да је то само за њене уши.

*

Неке жене немају среће зато што за њом јуре у штиклама.

*

Паметна девојка која зна шта хоће, понаша се као да то не зна.

*

Најпаметнија је девојка која то вешто скрива.

*

Ако за њим јуриш у штиклама то може бити разлог што не успеваш да га стигнеш.

*

Сви су изгледи да пријатељство између две жене, једноставно, није могуће, па ваљда зато таквих примера нема ни у митологији, као ни у литератури, уопште.

*

Мушкарац код своје жене цени верност, а код туђе неверност. Дволичњак!

*

Жену мораш да разљутиш да би сазнао шта о теби заиста стварно мисли.

*

Не би он имао ништа против што она воли слаткише да их не слаже себи око струка.

*

У свим филмовима прогоњене жене падају на леђа као да су сви редитељи филмску режију учили код истог професора.

*

Најпаветнија је она жена која то не истиче превише.

*

Мушка снага је немоћна у односу на женску слабост, ако жена ту своју слабост уме зналачки, на женски начин, да користи.

*

Ретки су мушкарци који могу наћи срећу у заједници са женом која га у свему надмашује.

*

Жену ћеш пре уплашити него привући препаветним флоскулама или превише израженом духовитошћу, јер свака понешто скрива и боји се да ћеш успети то да прочиташ.

*

Нема те мане које се жена неће ослободити ако је убедиш да је то знак старости.

*

Носити хаљину у којој ћеш бити боље одевена или боље разодевена, није питање тренутка, него вечита дилема савремене жене.

*

Женска одећа је најчуднија могућа ограда, са двоструком, противречном наменом, да чува богатство и да истовремено призива и мами лопова.

*

Моје књиге су као девојке. Најчитаније су оне на лошем гласу.

*

Буди паметан само ако баш мораш, али никад не показуј жени до које ти је стало да знаш и оно што је она хтела да остане сакривено.

*

Отпор жене је боље схватити као одраз њеног искуства.

*

Паметна жена никад неће од мужа тражити дозволу за било шта. Она ће га промишљеним потезима навести да и он пожели исто што и она.

*

Тврди се да је високе потпетице измислила жена коју су љубили у чело.

*

Кад открије да су јој све хаљине постале тесне, пре него што предузме нешто како би своју телесну тежину вратила на ранији ниво, жена ће најпре кренути у акцију да открије да ли су њене познанице гојазније од ње.

*

Једна славна лепотица тврди да колико она познаје мушкарце, било је потребно да му покаже како је привлачна отпозади, да би он тек затим обратио пажњу и на лепоту њеног лица.

*

Чувај се жене која те превише воли. Што те више воли све више је уверена да јој не узвраћаш довољно.

*

Она никад свесно не лаже, напротив уверена је да истину збори и искрено се чуди што јој не верујемо.

*

Паметна жена са поштењем, као ни са парфе-
мом, неће претеривати.

*

Погрешно је схватање да жене не умеју да
мисле. Оне не мисле зато што већ знају.

*

Ако сувише одлажеш рачунајући на женско
стрпљење – грешиш.

*

Није сан жене да буде схваћена, него вољена.

*

Ако жена контролише свој секс значи очекује
да за њега добије нешто значајније.

*

Кад остари жена се предаје Богу зато што је
ђаво престао од ње било шта да тражи.

*

Жену која се провокативно одева и понаша
нећеш усрећити ако јој причаш о њеној честито-
сти. Она то тумачи као – сав труд узалуд.

*

Најлепше је и најлакше ако учиниш оно што она жели, а да ли је то и најпаметније често се може знати тек кад је сасвим касно.

*

За добронамерног мушкарца развијене маште ружна жена не постоји. Александар Блок рече: „Лепе жене треба препустити мушкарцима без фантазије“.

Успех

Основни услов успеха је јасан циљ, максимална концентracија и усмеравање свих снага на једну поенту, без расипања пажње на лево и десно.

*

Не дозволи да ти снови остану неостварени само због страха од неуспеха.

*

Свој таленат уништаваш ако га не користиш.

*

Да би реализовао своје снове мораш претходно да се избориш са страхом од неуспеха...

*

Формула успеха гласи: не гледај колико улажеш него колику ћеш корист од тога имати!

*

Најлепше и најслађе, сунцу најближе воћке су оне које сазревају на највишим деловима стабла, тако да до њих воде најтање гране на које треба да станеш па је то благо намењено најспретнијима и најхрабријима...

*

Неуспех је понекад уско брвно за прелаз преко набујале реке ка успеху.

*

Без обзира шта предузимаш увек ће се наћи неко ко ће ти рећи да грешиш. За успех је најважније имати самопоуздања, а некима као да је једина брига како тога да те лише.

*

Мали подстрек сујети младе особе може да буде од користи за развој њеног самопоуздања, без којег нема успеха у животу али је штетно ако тако надувани его постане сам себи сврха...

*

Зашто неки људи имају више успеха од других:

– Зато што нису радили само да би успели да преживе, него су задовољство налазили у самом процесу рада без обзира на резултат;

– Зато што су полазили са становишта да резултат не долази од туђег признања, него од сопственог задовољства постигнутим и задовољства ближњих којима је потребна помоћ, без обзира на њихову захвалност која може и да изостане;

– Зато што нису дозволили да их паралишу неуспеси других који су преузели исти ризик, па их нису обесхрабрили ни сопствени почетни неуспеси, него су непоколебљиво стремили свом одабраном циљу, држећи се девизе:

„Ја то могу и даћу све од себе“!

*

Страх од неуспеха води у неуспех, страх од болести изазива болест.

*

Среће нема без неизвесности. Стремљење ка неком циљу вредније је од самог циља.

Остало

Питање је да ли би се утицај наслеђа остварио да себе не хипнотишемо уверењем да је то неминовно.

*

При одлуци да решимо проблем погрешно је ако ствари закомпликујемо споредним појединостима уместо упрошћавања и свођења решења на оно што је битно.

*

Основно је научити да будеш довољан самом себи, па ћеш бити пожељан и другима.

*

Питали ленштину зашто ништа не ради, а он одговара да нема дозволу за рад.

*

Да није просипао глупости не би оставио трага иза себе, залутао би, па не би могли да га нађу.

*

Не би знали да је фајронт да им полицијске палице не показују колико је сати.

*

Ми стварамо своју судбину, а не она нас, па је довољно само себе убедити у то.

*

Навика је сила над силама јер се храни нашом неодлучношћу да јој се супротставимо.

*

Извор бистрог ума не губи снагу у брлогу навике.

*

Навика господари људима слабе воље и ограниченог ума.

*

Савладати сопствену лошу навик у је одлучујући корак ка успеху.

*

Геније је човек који разликује битно од споредног.

*

Адвокат ради успеха у каријери мора стално имати на уму да ништа није онакво какво изгледа да јесте.

*

Створитељ једино је човеку усадио способност смеха јер у животињском свету само homo sapiens има сазнање о неминовности смрти.

*

Заједничка патња везује људе једне уз друге више него заједничка срећа.

*

Будале су уверене да су срећније од других, тако мисле и тако се осећају, а то је најважније.

*

Кајање ти не гине ако причаш из пристојности, само да не би ћутао.

*

Тешкоће старе особе нису условљене годинама него лошим искуством, које се прометнуло у њене карактерне особине.

*

Људи читају књиге, гледају филмове, ТВ серије, радо слушају трачеве о другима, како би избегли суочавање са незадовољством због сопствене реалности.

*

Човек све може да опрости, али не и ако му уништаваш његове снове.

*

Срамежљивост је природно урођена сваком људском бићу као заштита од злонамерних поступака других, али ако је претерана води у изолацију и инфериорност.

*

Само будала никад, ни у каквим новим околностима, не мења своје мишљење.

*

Проћердао си дан ако данас ниси паметнији него јуче.

*

Конструктивна критика не постоји, зато никад не критикуј, не пресуђуј и не жали се.

*

Ако критикујеш показујеш да си заузео став, што одмах изазива контрастав и умањује могућност договора.

*

Живот је оно што нам се дешава док очекујемо да нам се деси нешто друго.

*

Гестикулација је илустрација која драматизује и појачава значај реченог или маска, која треба нешто да прикрије или замаскира, односно да скрене ток мисли на нешто друго, различито од оног о чему је реч.

*

Да би мењали свет који нас окружује понекад је довољно да променимо мисли.

*

Капитализам је одувек био и увек ће бити опасан по светски мир јер њему је стално тесно у сопственој кожи, а за отимање туђих ресурса проналази све лукавије, вешто замаскиране изговоре.

*

Освајачи 21. века промовишу досад невиђену врсту витештва и јунаштва да бомбама и ракетама, са по себе безбедног растојања, убијају стотине хиљада њима неподобних цивила, тобож у циљу заштите тих истих цивила, а затим се хвалишу како су бомбардовањем освојили, на пример Косово, без губитка иједног свог војника!

*

Стално слушамо да је политика курва, а сви смо до гуше у њој, па да ли то онда значи смо сви ми курвари?

*

Ако себе хипнотишемо нетачним уверењима не треба да се чудимо што имамо проблеме.

*

Лепота је, као и здравље, пролазно стање које не слути на добро.

*

Треба имати на уму да су људи углавном презаузети размишљањем о себи, тако да су закључци које изводе о теби, површни, те следствено томе и њихова мишљења непоуздана, па им не треба придавати одлучујући значај.

*

Ако си нападнут лажима па покушаваш да се одбраниш истином у лажном друштву, то је као да си са црвеном марамом изашао пред бика у арени шпанске кориде. Боље је оћутати, па пустити да истина сама процури. У игнорисању ситуације је снага и супериорност.

*

Младић поседује физичку снагу и врелу крв, а старац суптилност маште, богатство искуства и спретност виртуоза.

*

Треба бити довољно паметан да се не показујеш таквим без преке потребе.

*

Боље не рећи ништа него говорити било шта, само да не бисмо ћутали.

*

Најлепше приче причају лепотице које спавају, најлепше је одевена жена док је гола, најлепше игра играчица док лежи, најслађи је умор који захтева одмарање и најталентованији је сликар који је способен да наслика гипке женске кораке којих нема...

*

Препоручљиво је правити се помало блесав. Тако откриваш ствари које очигледно паметном не откривају.

*

Већина наших проблема настаје услед тога што себе хипнотишемо нетачним уверењима, а оптерећујемо мање важним или сасвим неважним појединошћима.

*

Живот човека је низ апсурдне садашњости и треба га живети са пуном свешћу о његовој апсурдности, јер ван тога нема више ничега.

*

Боље покушати пријазношћу, него претећим, свађалачим тоном.

*

Никад немојте рећи да сте се разочарали у неку особу, јер ви сте се уствари разочарали у своју илузију коју сте о њој изградили...

*

Да је живот робија, како неки кажу, излаз би био у слободу, а не на гробљу.

*

Као људи допуштамо да нас заведе туђи суд, па поричемо сопствени значај само зато што други неће да га запазе.

*

Боље да прихватимо себе такве какви смо, него што покушавамо да имитирамо оно што чујемо или видимо око себе.

*

Боље са лепим мислима у самоћи, него са неодговарајућим особама у друштву.

*

Бољи су изгледи на успех ако саговорника наведемо да његов први одговор буде – да.

*

Ако се одупремо искушењу да прихватамо оно што други изричу о нама, како нас оцењују, корак по корак, стићи ћемо да засијамо светлошћу која се крије у нама.

*

Да би био прихваћен мораш свима удовољавати, а то није могуће.

*

Ако се трудиш да удовољаваш свима, изгубићеш поштовање свих.

*

Да би био поштован од стране других, мораш поштовати самог себе.

*

Људи су већином наклоњени уобичајеном понашању, па је сваки оригинални искорак из стереотипа ризичан.

*

Наилазак једне будале утиче да се сви паметни разбеже.

*

Заронити у своју душу теже је и опасније него што изгледа, јер нас може лишити самозава-равања: „Могао сам више и боље, али ми није било дозвољено“.

*

Оне које не знају да мисле треба оставити да се несметано забављају.

*

Самоћа је неопходна тако да ни једна биљка, нити живи створ без самоће не би могао да опстане, дете не би могло да научи шта је живот и ни један стваралац не би могао да развије свој таленат и да створи врхунско дело.

*

Чак и кад си сигуран у исправност свога становишта није на одмет препустити и другом да понекад буде у праву.

*

Није особито паметно критиковати било кога, а крајње је неумесно то чинити са дозом тиумфализма.

*

Како да очекујеш жетву ако претходно ниси посејао семе толеранције, разумевања и предусретљивости за другачије од себе.

*

Живети без бројних противника није могуће, а најтеже је савладати оног које се бојимо.

*

Нико није успео без супарника, а најопаснији су они за које смо убеђени да су нам пријатељи.

*

Неприродна, претерана љубазност позива на опрез, јер упозорава на скривени бодеж који чека свој тренутак да буде употребљен.

*

Околности су онакве каквим човек жели да их види.

*

У животу нема тренутака без сукоба, мада се они само понекад појављују на светлу дана и тада је боље прихватити их него пустити их да се сакрију и да те заскоче кад се не надаш.

*

Узалудне су твоје победничке речи јер твој поражени поглед губитника има већу изражајну снагу, па је боље прво суочити се са својим мислима и осећањима и тако загосподарити собом.

*

Кад дозволимо другом да нас усрећи и њега ћемо учинити срећним.

*

Битно је да све буде прихваћено и тиме неће остати ништа што би било недостојно или погрешно.

*

Не очекуј да ћеш побрати симпатије ако се смејеш својим сопственим вицевима, јер не причаш их да би забављао самог себе.

*

Не почињи разговор са „ја“, него са „ти“, јер да би побудио пажњу, покажи да си за другога више заинтересован него за самог себе.

Жалосно је да неко може казати нешто веома паметно, а оставити утисак да је извалио глупост, само зато што вам је антипатичан!

*

Глумци имитирају најсветија осећања и што убедљивије лажу, стичу већу славу...

*

Глумац се претвара да је неко други, а публика се претвара да му верује. Тако и у реалном животу, морамо непрекидно да лажемо једни друге да би смо могли опстајати заједно.

*

Глумица: „По сценарију требало је да покажем да не уживам много у његовим пољупцима. То једино нисам успевала“.

*

Испод графита ВОДИМО ЉУБАВ А НЕ РАТ, неко је дописао: ОЖЕНИ СЕ ПА ЋЕШ ИМАТИ И ЈЕДНО И ДРУГО.

*

Дакле живети или постојати, питање је за јуче, данас, сутра...?

*

Треба препустити да се забављају они који не умеју да мисле.

*

Волим жене свих раса, па шта? Неки воле мушкарце, па нека се сликају загрљени с њима, ко им брани?

*

Старост је апстракција. Човек има онолико година колико календар показује, колико му други дају и колико сам себи даје. Не будимо грамзиви!

*

Верујем да искрено плачу само они којима није потребна публика за то...

*

Поштеног није могуће подмити, осим ако би га поштено платио...

*

Сваки мушкарац је господар своје судбине, све док се не ожени...

*

Паметна жена ће дозволити мужу да он о свему одлучује, али онако како она то жели.

*

Ако смо научили да истим интезитетом и дајемо и примамо, тело ће бити напето али ум ће се опустити и осећања су једини управљач.

*

Телесна љубав је најсветија, најсветији облик изражавања љубави и не мора се поистовећивати са сексуалним односом.

*

Страх је користан за избегавање опасности али ако пустимо да траје и пређе у стрепњу постаје деструктиван и паралишући, па је боље пробити се кроз њега и суочити се са тим страхом, остављајући га иза себе.

*

Испитивања су показала да су страховања ретко кад основана, много чешће се бојимо нечега што не може да се деси, а и кад би се десило не би било на нашу штету, него у нашу – корист!

*

Ако се плашимо авантуре преостаје нам рутина, она убија брже и сигурније.

*

Било шта да предузмемо, било којим путем да кренемо увек ће се наћи неко ко ће рећи да смо погрешили, а кад се уз то појаве и препреке које ваља савладати потребна је велика мера самопоуздања и одлучности...

*

Препоручљиво је препустити и другом да понекад буде у праву.

*

Кад стигнемо тамо где смо наумили изненадиће нас откриће да је то било лакше него што смо очекивали.

*

Страху нема изван нашег видокруга. Успешно се превазилази скретањем мисли и ниподаштавањем опасности, која је веома често нерелна, ствар наше уобразиље...

*

Ако упорно доказујеш да си у праву, бићеш у криву, јер ће изгледати да ни сам ниси сигуран у оно што желиш да докажеш.

*

Плитка река тече брзо, лакомислен човек говори нападно, гласно и брзоплето...

www.markosmukov.com

ПОРУКЕ И АФОРИЗМИ МАРКА СМУКОВА

Правник по струци који се током неколико деценија борио за истину и правду, истовремено по главној вокацији запажени романијер Марко Смук, читаоце је пријатно изненадио објављивањем песничке збирке под симболичним насловом ПОРУКЕ. Тај занимљиви писац стварносе прозе нашег времена у првом обимнијем поетском делу разноврсних рефлексивних и претежно животом инспирисаних порука исказује своје „вјерују“ сведочећи комплексно време што чини и завршним, другим посвећеним контеплативној афористици. Иначе, у оба дела својих претежно симболично-алегоријских поетско-прозних порука, под овим подразумевамо и мисаону афористику, Марко Смук као да се придржавао оне чувене сентенце римског елегичара Проперција „Страдање ми диктира!“. А истовремено и поруке великог Гетеа о фрагментарности литературе, при том истичући лични став – поруку: „Према добром добар, а ни са ким зао“.

Једном приликом говорећи о себи у вези остварених вредних пажње књижевних дела Марко Смук је истакао да „пише како мисли

и живи, односно о оном што је преживео“ што се посебно огледа у збирци ПОРУКЕ као и његовим многим књижевним прилозима расутим по листовима и часописима, док нарочито у циклусу, заправо плејади запажених романа инспирисаних ауторовим бурним животом на релацији од Београда, преко Ријеке, Голог отока, Хаваја, Хаване, Виаређа, па све до егзотичног Банкока и Патаје, чији симболични наслови гласе: ТРАПЕЗ, ЖИЦА, СТАРАЦ И СУНЦЕ, СВИНГЕРИ, САХАРА, ЛОЗ – три издања, (преведен на енглески под насловом LOTTERY TICKET, преточен у сценарио за ТВ серију и филм).

Иначе, као запажени писац, са до сада објављених укупно 25 књига од којих су неке биле и награђиване, док му је по роману ЛОЗ припрема за снимање телевизијске серије у току, роман ТРАПЕЗ такође је преведен на енглески за издаваче у Њујорку и Лондону.

Да је Марко Смуков вредан пажње романијер, афирмативним оценама потврђују и његови приказивачи – познати критичари Васа Павковић, Милета Аћимовић Ивков, др Сима Турудија и други, истичући да у том делу, као и у осталим, хронолошки сведоче чињенице из стварног живота. Међутим, свеједно, да ли је реч о приказима стварносне прозе, рефлексивне поезије

или афористике Марка Смукова, читалац може запазити да тај даровити стваралац пише особеним, јасним и једноставним стилем што је за највећу похвалу. „До једноставности треба дорастати!“ – истицао је руски великан Гогољ, што је често понављао и наш нобеловац Иво Андрић, а у томе је аутор ПОРУКА, прегалачким радом на пољу литературе, успео док су његова књижевна остварења „плод непосредног надахнућа“.

Поетска збирка са афористиком Марка Смукова, превасходно се истиче непосредношћу поетског као и прозног исказа, где се мисаоносно успешно повезује са емотивношћу, док је у целини инспирисана животним битисањем, вечним питањима опстанка. Трудећи се да не изневери живот Марко Смуков најкраћим, како истиче, језгровитим попут „бљеска муње“ речима исказује своју животну Голготу да би после проживљених паклених мука, без икакве кривице, па и без неке судске одлуке, која би подразумевала неки, било какав, процес доказивања и расправе, у једном трагичном животном периоду остао, срећом, при памети привржен „човекољубљу без узвраћања, као најбољем облику побожности, које превазилази све бучно пропагиране вероисповести света“. Пажљиви читалац његове рефлексивне, асоцијативно-исповедне поезије и стварносне

прозе који се могу разврстати у низ тематски разноликих циклуса, уочиће њихово инспиративно изницање, што се каже право „из срца и душе“ с тежњом да се никад не изневери живот, тако да нам се намеће она чувена порука песника Бранка Миљковића: „Поезија се пише властитом крвљу. Речи постају *mots carnivores*.“ Уосталом, о том сведоче и многи рефлексивно-исповедни стихови Марка Смукова попут ових :

Случајно се родих и остадох жив,
Сцилу и Харидбу прођох с много рана,
Неком здрав и прав, неком за све крив,
Проживех судбину несхватљивих дана.

„Сори“

Привржен откривању и најгорчих, сурових животних истина песник – узбудљиви сведок нашег проблематично-неспокојног времена хаоса и бесмисла, критички указује и на промашаје савремене, често апстрактне и енигматске, по страним узорима копиране, тобожње литературе:

Чему роман с тезом, књига од пет кила,
Пискарала разна оскудних идеја,
Кљукају нас манџом са сточних појила,
Бућкуришем који само њима прија,
Уживање наше њима није свето,
Не знају да пишу мудро и сажето.

„Терористи́и речи“

У многим порукама Марка Смукова изражава се познато правило да „пут до песме не води кроз интелект већ кроз слутњу“, тако да он трагајући за коначним откривањем питања пролазности и вечности симболичним стиховима указује:

Ко смо, шта смо и куда идемо,
Не постоји дурбин да видимо,
Смех, плач, бол, радост, гласно немо,
Непожељно што себи чинимо,
Свет је огледало, па је тако,
Лево десно и све наопако....

„Оіледало“

У животној, мисаоној поезији Марка Смукова нижу се многе теме, највећим делом везане асоцијативно за његов бурни живот и значајно дело, посебно, по позиву адвокатури приликом заступања правде, коју сликају прикривених очију, као и у области књижевног стваралаштва трудећи се да верно прикаже променљиво, трагично време ругобне стварности која се огледа у песми *На њијаном броду* :

Око мене пијани рођени,
Љупко лају, љупко машу репом,
Тако су ми верно наклоњени,
Као да се удварају слепом.
Ја несретник и једини трезан,

Муку мучим обзирима везан,
А они дрпишу мислећи – звекан је мекан!

Песник Марко Смуков до крајности је привржен неодољивој, заводљивој магији речи протканом животном филозофијом изниклој на основу непосредног, личног искуства. Својим животним, поетским порукама, које, како напомиње „дођу тихо, навиру без муке“, у тренуцима правог надахнућа потрудио се поред субјективних исповести „пркосећи животу и смрти“ да читаоце наведе на размишљање о добру (*Живети*; *Путовање*) и злу (*Судбина*; *Санте*), људској срећи (*Живот је леј*; *Дан ведрине*) и несрећи (*Вајабунда*; *Помјеја*; *Нирвана*), оптимизму (*Пливач*; *Искушења*; *Неуништив*; *Крај шунела*), песимизму (*Страх*; *Трње*; *Чему*; *Бескрајно ништа*), вери (*Домољубље, а човекољубље?*; *Бескрај*) и невери (*Мит о Еви*; *Украјко*; *Нема ме*), љубави (*Илузије*; *Несаница*; *Двоје*; *Ослејела*; *Слика*; *Ушешан*) и женама (*Романса*, *Ружно је лејо*, *Заједно*, *Плодови њева*).

Поред претходних, краћих, највећим делом контемплативних поетских порука Марка Смукова, интересовање читалаца привлаче последњих десетак у збирци дужих песама наглашеног исповедног акцента. У том циклусу на првом месту по квалитету долази песма под називом *Аутиобиографска*, чији творац искрено износи отпор према

немилосрдном тлачењу „режимског терора“ оних који желе да свој век проживе „по своме“ доследни личним уверењима части и поштења :

Све ударце са лева и десна,
Прст у око, подносио ћутке,
Судбина га маћехински стресна,
Сабијала у паклене кутке,
Силе злобе док му кичму ломе,
И тада је живео по своме.

Помирен са судбином, песник и даље осамљен у беспућима „по своме“ трпео је све овоземаљске неправде и злобе, да би исповедним стиховима у најдужој, антологијској песми *Дани* исказао на песимистични начин свој бол над животним недаћама трагајући за „изласком из таме“ на крају себи поставивши питање „Чему беше све то?“ Тематика је слична с песимистичном крајњом поруком и песме *Неред* док у вези ништавила узалуд одјекује симболичан наслов *Пробуди се*. Веома успело је остварена песма *Жена* са назначеним њеним врлинама и манама, анђеоским и ђаволским особинама, којима песник исказује оно што су највећи умови покушавали, узалуд, да одгонетну, наиме да је она „збирка загонетки“. У славу жена, свеједно даме или курве с надахнутим поетским описом остварене су изузетно вредне песме посвећене незаборавној

вештој и умилној Тајланђанки (*Гена*), лепотици из блудне хавајске ноћи (*Сѿаросѿи – лудосѿи*) као и тужној судбини оне која носи име као и песма *Дублерка*. Поменути придружује се и рефлексивна симболично-алегоријска песма *Глава, срце и ...* са оним што се „чистунци“ у литератури устручавају да помену, да назову правим именом. Иначе, тај по нашем мишљењу, изванредни поетски циклус завршава се крајње песимистичном, опомињућом поруком с набрајањем несрећа пред којима најчешће остајемо, затворених очију, неми (*Зайочейѿи живоѿи*).

Поменуте песме Марка Смукова указују да њихов стваралац није изневерио оно што је најважније, а то је живот, да се узалудно никад не игра речима попут извесних „модерниста“ надахнутих иностраном рецептуром, него стваралаштвом доприноси дефинисању поетске симболике да би успешно примењеним метафорама остварио савршену стилску форму, ослоњен на законе метрике и версификације. Другим речима, инспирисан животом Марко Смуков потрудио се да у сажетом, синтетичком изразу, снажном и мисаоном поетском речју непосредно на светло дана изнесе своје ведре и горке истине дајући узбудљива сведочанства свог веома тешког, проблематичног времена. А највећи квалитет

животне поетике Марка Смукова, неоспорно, садржан је у томе што њеном симболиком и повременом алегоријом није изневерио своје мишљење, остајући при „своме“ успешно сведочећи животну комику и трагику.

Други део збирке ПОРУКЕ Марка Смукова посвећен је његовим афоризмима, чији почеци датирају још из давнине, од чувеног лекара Хипокрита, који такође, обилује разном тематиком (жена, љубав, брак, прељуба, љубомора, мржња, успех и др.), остварени размишљањем у вези са проживљеним сазнањима. Његове кратке, језгровите, синтетички садржајне афористичке поруке, непосредно као и претходне у поетском првом делу, засноване су на изванредном дару запажања и оштроумности, на аналитичком посматрању и животном искуству, многоструко сведочећи време и стварност, као на пример:

- У љубави као и у рату све је дозвољено? Погрешно! Бежање у рату је пораз, а у љубави победа.
- Љубав и памет – ничег заједничког.
- У браку је као у спору пред судом – једна страна је увек незадовољна.
- Мушкарац је обдарен у све да проникне, осим у психу жене до које му је стало, где је потпуно хендикепиран.

- Није сан жена да буду схваћене, него вољене.
- Страх од неуспеха води у неуспех, страх од болести изазива болест.
- Само будала никад, ни у каквим новим околностима, не мења своје мишљење.

Смуков каже да „освајачи 21. века промовишу досад невиђену врсту витештва и јунаштва да бомбама и ракетама, са по себе безбедног растојања, убијају стотине хиљада њима неподобних цивила, тобож у циљу заштите тих истих цивила, а затим се хвалишу како су бомбардовањем освојили, на пример Косово, без губитка иједног свог војника“, и сасвим основано истиче да је и у вестерн-филмовима о дивљем западу било више витештва и простог људског достојанства.

- Ако себе хипнотишемо нетачним уверењима не треба да се чудимо што имамо проблеме.
- Боље са лепим мислима у самоћи него са неодговарајућим особама у друштву.
- Како да очекујеш жетву ако претходно ниси посејао семе толеранције, разумевања и предусретљивости за другачије од себе.
- Геније је свако онај који уме да разликује битно од споредног.

Отворен за свако другачије, па и супротно мишљење, аутор подсећа: „Бавио сам се адвокатуром четрдесет година, трагиком, комиком али

и поетиком замршених људских судбина, знам шта говорим“. А да је то, заиста, тачно, указује нам животна симболичко-алегоријска поетика, афористика и исповедна проза Марка Смукова, који је својим изузетно вредним стваралаштвом посведочио књижевни дар да уочи и прикаже најбитније у животу, свету и постојању.

Косџа Димитријевић

www.markosmukov.com

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Марко С. Смукров, рођен је 1. октобра 1929. г. у Добринцима, општина Рума.

Средњу школу је завршио у Ријеци и после незаслуженог робијања на Голом

отоку, где је упућен са казном од 8 месеци, да би га тамо мучили укупно 18, јер са управом логора „није сарађивао у раскринкавању оних који су задржали свој став“, дакле није шпијунирао и денунцирао сапатнике.

1954. г., уписао је Правни факултет у Београду где је дипломирао четири године касније 1958. затим 1961. године положио адвокатски испит, да би се 40 година бавио адвокатуром у главном граду.

Сарађивао у бројним листовима и часописима. Објавио 26 књига ако се рачуна и ова. Многе су распродате, преведене на стране језике, доспеле у библиотеку Универзитетског центра у Берклију, САД, а откупљено је и право за снимање ТВ серије по роману „Лоз“, треће издање, напи-

сан је и одобрен сценарио, тако да управо почиње екранизација.

Роман „Лоз“ треће издање је преведен на енглески и под насловом LOTTERY TICKET продаје се широм света по енглеским говорним подручјима.

Прихваћен и од читалачке публике као и од књижевне критике роман „Трапез“ је преведен на енглески и као TRAPEZE продаје се у Њујорку и Лондону.

Животни мото писца Смукова је *према добром добар, а ни са ким зао*. На том начелу се заснивају и сва његова дела.

Више можете прочитати на сајту аутора
www.markosmukov.com.

САДРЖАЈ

I СТИХОВИ

Само поруке	7
Краће	7
Крај тунела.....	8
Бескрај.....	8
Пливач	9
Бивши.....	9
Искушења.....	10
Збиља.....	10
Зашто.....	11
Далеко а близу.....	11
Страх	12
Огледало	12
Трње.....	13
Виртуелно	13
Чему.....	14
Мистерија.....	14
Ружно је лепо	15
Кабала	15
Може ми се	16
Несаница	16
Лавиринт.....	17
Дилема писца	17
Свугде и свагда.....	18
Изван трке.....	18
Двоје	19

Ослепела	19
Без објашњавања.....	20
Плодови гнева.....	20
Сензор.....	21
Домољубље, а човекољубље?	21
Слика.....	22
Нема ме.....	22
Мит о Еви.....	23
Смем ли да псујем?	23
Укратко	24
Бирам своје мисли	24
Живот је леп.....	25
Пријатељи	25
Вртешка	26
Зима.....	26
Последње илузије.....	27
Рођенданска слика.....	27
Нирвана.....	28
Успешан брак	28
Дијамант.....	29
Ни ожиљка.....	29
На пијаном броду.....	30
Смешак	30
Прва љубав.....	31
Метузалем.....	31
Звезде	32
ДА или НЕ	32
Прохујало.....	33
Контраши.....	33
Зајебано	34
Дете	34
Сновиђење	35
Помпеја.....	35

Вагабунда	36
Романса.....	36
Помоћ.....	37
Пелуд.....	37
Старац и сунце.....	38
Опрости.....	38
Плачипичке.....	39
Демони.....	39
Дванаеста.....	40
Иди.....	40
Радоснице.....	41
Посетилац.....	41
Глад.....	42
Нећу да знам.....	42
Сан.....	43
Мој речник.....	43
Терористи речи.....	44
Бескрајно ништа.....	44
Без узвраћања.....	45
Крик.....	45
Диоген је умро узалуд.....	46
Судбина.....	46
Ћудљива Сахара.....	47
Живети.....	47
Домаја.....	48
Парадокс.....	48
Путовање.....	49
Илузије.....	49
Пали даље.....	50
Санте.....	50
Неуништив.....	51
Чудно.....	51
Удах – издах.....	52

Крадљивци снова	52
Срећна Нова година	53
Ништа и свашта	53
Носталгија	54
Хербаријум	54
Не брини.....	55
Ха.....	55
Сори.....	56
Сан	56
Спас	57
Питање.....	57
Ђелем, ђелем.....	58
Варљиво сунце	58
Зауставите планету.....	59
Дневна доза апсурда.....	59
Нестанак.....	60
Ожиљци.....	60
Сахара	61
Пловидба	61
Nothing.....	62
Осмех.....	62
Дивно незнађе.....	63
Нарцис	63
Пустиња.....	64
То.....	64
Лезбејска.....	65
Лист	65
Апсурд	66
Циклус	66
Смак света.....	67
Ја и Ја.....	67
Интервју	68
Цветић	69

Самоћа у двоје.....	70
Холмец.....	71
Очи.....	71
Трач.....	72
Мерачи магле.....	72
Суморно.....	73
Бисери.....	73
Авантура.....	74
Инација.....	74
Пробуди се.....	75
Дани.....	76
Неред.....	78
Аутобиографска.....	79
Дублерка.....	81
Глава, срце и... ..	83
Гена.....	84
Жена.....	86
Старост – лудост.....	87
Започети живот.....	89

II АФОРИЗМИ

Љубав.....	93
Љубомора.....	98
Брак.....	99
Жене.....	102
Успех.....	109
Остало.....	112
ПОРУКЕ И АФОРИЗМИ МАРКА СМУКОВА.....	131
БЕЛЕШКА О ПИСЦУ.....	143

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

821.163.41-84

821.163.41.09-1 Смуков М.

821.163.41.09-84 Смуков М.

СМУКОВ, Марко, 1929-

Поруке / Марко Смуков. – Београд : „Прометеј”, 2014 (Београд : Прометеј). – 150 стр. : ауторова слика ; 21 cm

Тираж 500. – Стр. 131-141: Поруке и афоризми Марка Смукова / Коста Димитријевић. – Белешка о писцу: стр. 143-144.

ISBN 978-86-87971-51-6

а) Смуков, Марко (1929-) – „Поруке”

COBISS.SR-ID 205529868